

lem, som vistnok til daglig er en meget skarpsindig Herre, paa den sociale Lovgivnings Omraade er alt andet end skarpsindig. Det er ikke et Partis Opgave at føre Politik og fremsætte Udtalelser, som ødelægger Partiet. Det kan ikke være de Herrer Politikeres Sag at føre en Politik ind i Folketinget, som ødelægger dem; nej, det er de Herrer's Sag, antager jeg, naar de er gode Højremænd, at skabe Højre saa gode Betingelser som muligt for at vinde Tilslutning i Befolkningen; men det forsømmer de Herrer, og det hænger vel sammen med, at deres Natur er saadan, at de er mere egoistiske — i alt Fald lige saa meget Egoister, som vi andre er Socialister.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Dette, hvorvidt man er Egoist eller ej, synes jeg maatte ogsaa belyses ud fra Spørgsmaalet: Hvorledes bringer man de største Ofre for sine Følelser for andre, enten derved, at man lader Statskassen betale, eller derved, at man selv betaler. Jeg mener, at naar man selv betaler, viser man bedst, hvor stor Kærlighed man i Virkeligheden har til dem, som lider.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Uenigheden, vil jeg sige, at Højre er ikke i den Grad et militaristisk Parti som f. Eks. Socialdemokratiet, hvor det hedder, at enhver maa løfte Ben og Arme og sætte Hjernen i Bevægelse paa Kommando og i ganske bestemte Retninger. I nogen Grad beror det ærede Medlems Misforstaaelse paa dette Punkt sikkert paa det for Socialdemokratiet karakteristiske Træk, at det vil have alt muligt generaliseret. Socialdemokratiet mener, at et Samfund lader sig konstruere efter ganske faa Linier, efter nogle faa Sætninger — saaledes ogsaa Socialdemokratiet selv —, hele den store Mangfoldighed, som er ejendommelig for Samfundet og mere og mere ejendommelig, jo højere det stiger i Kultur. Derfor staar Socialdemokratiet altid med et Enten-Eller i en Sag. Det gør vi ikke, vi har et Baade-Og, og indenfor dette gør der sig Nuancer gældende. Vi afviser ikke absolut, at Staten skal have med caritative Opgaver at gøre, men vi trækker visse Grænser, og indenfor disse kan der selvfølgelig være Meningsforskelle; nogle kan mene, at Grænserne skal

trækkes videre, andre, at de skal drages snævrere.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Winblad): Det ærede Medlem (Fraenkel) drager visse Grænser, men dem tager vi intet Hensyn til, vi gaar stadig over det ærede Medlems Grænser og til dem, hans Parti sætter.

Det ærede Medlem talte om, at det at elske en Opgave og lade Statskassen betale var ikke rigtigt. Elsker det ærede Medlem da ikke den danske Hær og Flaade? Det ærede Medlem svulmer jo af Stolthed over Hæren og Flaaden og Landbefæstningen, men han lader alligevel den danske Statskasse betale. Vil man forlange, at Højrepartiet, de private, skal betale Hær og Flaade? Maa vi andre have Lov til at sige: Vi ønsker ikke denne Hær og Flaade, lad Højre betale, den selv. Hvad vilde det ærede Medlem sige dertil? Jeg kan ikke tænke mig hans Argument, men han vilde sikkert modsætte sig den Tanke med Hænder og Fødder. Vi betaler alle til Statskassen, vi bidrager derved alle til Statens Fornødenheder, men saa siger vi: Først og fremmest de nødlidende, først og fremmest disse stakkels Børn, hvorimod det ærede Medlem siger: Først og fremmest Hæren og Flaaden, saa preussisk som vel muligt; det er det, der skiller os, og det er det, der gør, at det ærede Medlem er Højremand og jeg Socialdemokrat.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Daarlig Sammenstilling, en meget daarlig Sammenstilling! Hær og Flaade, Landets Forsvar er og maa være en Statsopgave, den kan slet ikke løses af den enkelte; for øvrigt har den enkelte haft Lejlighed til her at vise, hvor magtpaaliggende denne Opgaves gode Udførelse har været ham, ved at yde frivilligt Bidrag dertil, som sket er i stor Maalestok. Det kan imidlertid slet ikke sammenstilles med dette Forhold, som netop fra et borgerligt Samfunds Synspunkt ikke skal være en Statsopgave, men en Opgave, som Samfundet som saadan, det vil sige hver enkelt i Overensstemmelse med sin Følelse for, hvad Lidelse og Nød kræver, hjælper til at løse og ogsaa kan løse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Winblad): Jeg vil dertil blot sige, at